

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **P., s. r. o., P.**, IČO: X., právne zastúpeného: advokátskou kanceláriou F. P., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnému: **J. M.**, nar. X., bytom P., **o vymoženie sumy 1 306,51 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, pod sp. zn. 8Er/625/2006, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2013, č. k. 9CoE/22/2013-63, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2013, č. k. 9CoE/22/2013-63 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Oprávnený podal na Exekútorskom úrade Mgr. M. K. dňa 18. augusta 2006 návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému na vymoženie pohľadávky 1 306,51 Eur (39 360,-- Sk) s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu – rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 8. marca 2006, sp. zn. SR 0241/06, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27. marca 2006 a vykonateľnosť dňa 30. marca 2006. Následne súdny exekútor požiadal o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora Okresný súd Liptovský Mikuláš poverením č. 5505 *007819 zo dňa 4. decembra 2006.

Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením zo dňa 21. júna 2012, č. k. 8Er/625/2006-33 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, oprávnenému uložil povinnosť uhradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 171,40 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia, oprávnenému náhradu trov exekúcie nepriznal a návrh na zmenu

súdneho exekútora zamietol. V odôvodnení uznesenia okresný súd uviedol, že exekučným titulom, na základe ktorého sa vedie exekúcia, je rozhodcovský rozsudok, ktorý z dôvodu nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, odvíjajúcej sa od neexistencie, či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, je materiálne nevykonateľný (nezáväzný). Pre absenciu vykonateľného exekučného titulu súd prvého stupňa v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

Súd prvého stupňa poukázal aj na to, že oprávnený predložil na vykonanie exekúcie exekučný titul, ktorý je nespôsobilým exekučným titulom, z ktorého dôvodu oprávnený zaviniť, že sa exekúcia musela vyhlásiť za neprípustnú a zastaviť. Preto súd prvého stupňa uložil oprávnenému podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku nahradenie nevyhnutých trov exekúcie súdneho exekútora.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, napadnutým uznesením z 28. februára 2013, č.k. 9CoE/22/2013-63 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že sa stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa, ktorý poukázal na to, že dojednanie rozhodcovskej doložky formou všeobecných úverových podmienok, ktoré spotrebiteľ nemal možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť, nemožno považovať za individuálne dojednané, čo má za následok neplatnosť takejto doložky. Ani podľa odvolacieho súdu, takáto doložka nemohla platne založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie veci a rozhodcovský rozsudok je nulitným aktom, na základe ktorého nie je možné viesť exekúciu tak, ako to konštatoval aj súd prvého stupňa. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie a v rovnaký deň podal aj podľa obsahu doplnenie dovolania (ďalej len „dovolanie“), ktoré odôvodnil tým, že:

- súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. a/ O. s. p.),
- v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. d/ O. s. p.),

- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. e/ O. s. p.),
- súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. f/ O. s. p.),
- súd bol nesprávne obsadený (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. g/ O. s. p.),
- konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Oprávnený má v dovolaní za to, že odvolací súd sa odvoláva na nekonkrétne ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS a vnútroštátne právne normy, ktoré upravujú režim spotrebiteľských zmlúv. Takéto posúdenie trpí aj základnými vadami svojej nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti a z tohto dôvodu porušuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy. Podľa názoru oprávneného, tvrdenia súdu (rozhodcovská doložka spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán ku škode spotrebiteľa; spotrebiteľ si len s ťažkosťou mohol byť vedomý následkov, ktoré uzavretie rozhodcovskej doložky v takomto znení spôsobí, a preto od neho nemožno vzhľadom na jeho úroveň informovanosti a jeho vyjednávaciu silu spravodlivo požadovať, aby porozumel jeho významu) nie sú akokoľvek zdôvodnené a preukázané a rovnako aj tvrdenie (žaloby, ktorých cieľom je uspokojovanie nárokov z úverových zmlúv podáva v zásade len veriteľ z úverového vzťahu na ním zvolený rozhodcovský súd) predstavuje ničím nepreukázanú domnienku súdu, ktorá nemá základ v právnych či skutkových súvislostiach.

Ďalej oprávnený namieta, že súdy sa vôbec vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali s judikatúrou Súdneho dvora a zároveň nezdôvodnili, prečo považujú rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere. Podľa dovolateľa mu rovnako odvolací súd uprel právo na spravodlivý proces, keď o jeho procesnom návrhu na prerušenie konania nerozhodol a v rozhodnutí svoj postup neodôvodnil.

Oprávnený má za to, že v danom prípade je nutné požiadať najmä o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu Súdny dvor Európskej únie. Oprávnený preto žiada, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a keďže rovnakými vadami je postihnuté aj rozhodnutie prvostupňového súdu žiada, aby dovolací súd v celom rozsahu zrušil označené uznesenie prvostupňového súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a v prípade úspechu žiada, aby mu bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Taktiež navrhuje, aby súd na základe § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. a čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní EÚ prerušil konanie a Súdnemu dvoru Európskej Únie na základe čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej Únie predložil prejudiciálne otázky v znení uvedenom v dovolaní. Oprávnený ďalej navrhol, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2013, č. k. 9CoE/22/2013-63.

Povinný sa k dovolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu.

V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol oprávnený dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. Dovolanie oprávneného preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. procesne prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/ a c/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia oprávneného, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Naplnenie tejto vady oprávnený vyvodzuje z toho, že súdy oboch stupňov nevyzvali a ani inak nekomunikovali s oprávneným o jeho právnych a skutkových návrhoch (námiety proti prejednaníu veci, konanie bez nariadenia pojednávania, dokazovania). Oprávnený ďalej namieta, že odvolací súd nerešpektoval návrh oprávneného na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., vôbec o ňom nerozhodol a v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol dôvody pre ktoré sa návrhom na prerušenie konania nezaoberal a namieta aj nesprávne a nedostatočné odôvodnenie právnych záverov oboch súdov.

Vadou konania, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo podať, predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ide tak aj vtedy, ak súd o procesnom návrhu účastníka nerozhodol.

V tejto súvislosti sa dovolací súd bližšie zaoberal práve námietskou oprávneného, podľa ktorej odvolací súd nerešpektoval návrh oprávneného na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., vôbec o ňom nerozhodol a v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol dôvody pre ktoré sa návrhom na prerušenie konania nezaoberal.

Z obsahu spisu vyplýva, že návrh oprávneného nazvaný ako „Návrh na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ a doplnenie právnej argumentácie k podanému odvolaniu“ bol doručený Okresnému súdu Liptovský Mikuláš, podľa prezenčnej pečiatky, dňa 10. augusta 2012 (č. I. 56 spisu). Krajský súd v Žiline ako súd odvolací napadnutým uznesením z 28. februára 2013 rozhodol iba o odvolaní oprávneného zo dňa 16. júla 2012 (doručeného súdu dňa 18. júla 2012, č. I. 43 spisu) bez uvedenia dôvodu, prečo sa návrhom oprávneného na prerušenie konania vôbec nezaoberal.

Z obsahu spisu tiež vyplýva, že „Návrh na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ a doplnenie právnej argumentácie k podanému odvolaniu“ je v spise zažurnalizovaný na č. 1. 56 spisu, teda pred predkladacou správou súdu prvého stupňa (č. 1. 62 spisu), ktorou tento vec predložil odvolaciemu súdu na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku. Z uvedeného je teda zrejmé, že odvolací súd napriek tomu, že procesný návrh podaný oprávneným mal k dispozícii, o tomto nerozhodol a vôbec neuviedol dôvody, prečo sa s uvedeným procesným návrhom oprávneného do rozhodnutia o podanom odvolaní nezaoberal. Uvedeným postupom tak odvolací súd odňal oprávnenému možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Zistená vada konania, súčasne zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Táto procesná vada je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie postihnuté takouto procesnou vadou nie je možné považovať za správne.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil podľa § 243b O. s. p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalšími námietkami oprávneného uvedenými v dovolaní.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. októbra 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová